1-6
Jed. Tidsk.

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

No 1	EXPEDITION, Brunnsgatan 4, Stockholm	Jan. 1937

Under herdens vård.

Av *Magnus Ivson Hovermark.*

"Jag är den gode herden, och jag känner mina får, och mina får känna mig."

"Och när han har släppt ut alla sina får, går han framför dem, och fåren följa honom, ty de känna hans röst." Joh. 10:4, 14.

Vi stå nu vid ett nytt års början. Säkert fråga vi, kanske med oro och bävan: "Vad skola vi möta under detta nya år?" Tidens allvar tränger sig med makt inpå oss. Med varje nytt år, ja, nästan med varje ny dag komma nya problem i vår väg. Mycket av det nya som möter är för en Jesu bekännare beklämmande, ja, skrämmande, men som Jesu lärjungar känna vi också, att ett stort ansvar vilar på oss i denna tid. Vi äro hans vittnen i världen. Inför detta höga och stora uppdrag känna vi oss så förkrossande små och hjälplösa. Sade inte också Jesus till sina lärjungar: "Se, jag sänder eder såsom får mitt ibland ulvar." Han sänder oss dock inte ensamma. Han lovar att själv gå med.

I de ovan anförda bibelorden om herden och fåren möter oss ett sådant löftesord.

Bland alla de bilder, som Jesus använder i sin undervisning, är väl bilden av den gode herden en av de mest älskliga. Konst-

KONGL. BIBLIOTEKET STOCKHOLM

närer, sångare och författare ha försökt tolka den för oss. Huru ha vi inte redan såsom barn gripits av bilden av den gode herden, då han söker att rädda sitt förlorade får, som fastnat i törnesnåret, eller då han bär det lilla lammet i sin famn!

Här i vårt land, där fåren inte äro utsatta för några egentliga faror och på många ställen äro omgärdade av stängsel, kommer bilden inte till sin rätt på samma sätt som bland herdefolken.

Från Mongoliet har jag ett par små minnen, som på ett särskilt klart och tydligt sätt för mig tolka de anförda orden.

Jag gästade en dag en välbärgad mongol, som hade en fårhjord på 5 à 600 får. Då fåren kom hem på kvällen, stod jag bredvid fårfällan och såg på, då fårvaktaren släppte in fåren. Han öppnade grinden bara litet på glänt, nog för att släppa in ett à två får i sänder. Så stod han där och som jag trodde räknade in sina får. Då alla voro inne, frågade jag, hur många det var. Han såg helt oförstående på mig och sade: "Det vet jag inte. Jag såg bara efter, om alla voro med hem." "Hur vet du, att alla äro med utan att räkna dem?" frågade jag. "Jag känner igen varje särskilt får" — var hans svar.

Den smutsige, väderbitne och till synes slöe fårvaktaren växte i mina ögon. Han visste inte, hur många fåren voro, men han kände dem allesammans. Jesu ord: "Jag känner mina får", framstodo i en klar belysning genom denna lilla händelse. Han, den gode herden, känner oss. Han vet inte bara om, att han här i vårt land har så och så många, som bekänna hans namn. Han känner igen oss. Han vet allt om oss, han känner våra synder, svagheter och brister, ja, vår ytterliga hjälplöshet, men han vet också om vårt behov och vår längtan. Han hör den svagaste bönesuck. Han, den gode herden, känner oss. Är inte detta en trösterik nyårshälsning? Då vi komma fram till honom med vår fruktan, vårt tvivel, vår modlöshet och oförmåga, hör då hans ord till oss: "Jag känner mina får". "Han för sin hjord i bet såsom en herde, han samlar lammen i sin famn och bär dem i sitt sköte och sakta för han moderfåren fram." Jes. 10:11. Vilka stora och välsignade löften till oss vid det nya årets början! Är du orolig och bävande för vad du kommer att möta, följ herden! Är du svag och färdig att digna, säg det för honom. "Han samlar lammen i sin famn och bär dem."

Där ute på Mongoliets stäpper och öknar äro fåren de mest hjälplösa av alla djur. Hästar, nötkreatur och kameler kunna någorlunda försvara sig mot vargarna och klara sig undan de svåra vinterstormarna och kunna därför lämnas åt sig själva. Fåren däremot äro helt beroende av herden.

Nära vår missionsstation förlorade en herde sina får i en svår snöstorm. Han följde dem så länge krafterna räckte, men då han förfrusit händer och fötter, gick det inte längre. Med knapp nöd räddade han livet. Då stormen lugnade nästa dag, så att man kunde börja söka efter fåren, fann man över ett 70-tal av dem ihjälrivna av vargen.

Flera gånger hörde vi därute om herdar, som fått ge sitt liv för fåren. "En god herde giver sitt liv för fåren."

"Mina får känna mig", säger också Jesus. Dessa ord blevo en gång så levande för mig i Mongoliet. Vid missionsstationen hade vi en liten fårhjord. En dag, då jag var ute och gick, stötte jag på vår fårhjord i ett berg. Fårvaktaren hade satt sig i lä av en sten och somnat, och fåren voro spridda på bergssluttningen. Jag hade nyss på andra sidan berget sett ett par vargar. För att få fåren litet hopsamlade började jag ropa alldeles som jag hört fårvaktarna göra. Emellertid syntes inte det minsta tecken till att fåren brydde sig om mitt ropande. De knappast lyfte på huvudet. Jag ropade ivrigare och försökte samla ihop dem, men det var hopplöst. Vid ljudet av min kallande röst vaknade emellertid fårvaktaren och gav upp ett rop. Det var förunderligt att se, vilken effekt detta hade. Som genom ett trollslag samlade fåren sig i en klunga.

"Fåren följa honom, ty de känna hans röst." Hur är det med oss, vänner? Känna vi igen den gode herdens röst? Umgås vi så nära och så innerligt med Jesus, att vi bli förtrogna med honom? "Ty jag vill lära känna honom och hans uppståndelses kraft och få känna delaktighet i hans lidanden", så talade aposteln Paulus. Är detta vår inställning? Ta vi oss tid att bli stilla och lyssna till hans röst? Hur är det med vårt böneumgänge med honom? Är det inte ofta så, att vi äro så ivriga att själva göra oss hörda, att vi inte ge oss tid att lyssna till honom? Liknelsen om den gode herden vill lära oss att lyssna till Gud, lära oss att giva akt på honom. Ett djupare och innerligare böneliv är vad vi alldeles särskilt behöva i denna tid.

Luther säger i sin förklaring till bönen, att den är hjärtats samtal med Gud. I de stilla stunderna i bön och väntan inför Gud talar han till oss och låter oss få del av sina planer. Då apostlarna i Antiokia fastade och bådo, talade Gud till dem om hednamissionen. Missionen är en gradmätare på församlingens andliga liv. Då kristenheten blev ytlig och förvärldsligad avstannade missionsarbetet. Men då Gud kom med väckelse bland de kristna folken, och det andliga livet fördjupades, började återigen missionsbefallningen att beaktas.

Foto: U. I.

Därutifrån.

Utdrag ur brev.

Kalgan den 30 okt.

Vi kommo hit ned för några dagar sedan. Hatt in Sum-missionärerna komma senare. Joel och Annie stanna nog här i vinter. Hur det skall ordnas med Hatt in Sum vet vi inte, men kanske skall den politiska situationen lösa den frågan för oss. — Olsens foro också ner till Kalgan i sin bil på samma gång som vi. De ämna resa hem till Amerika. Då de höllo på att sälja

---

Forts fr. s 4

intill herdens pals trängde sig fyra, fem får intill honom. I lä av dessa slöto sedan andra upp, tätt packade undan för undan. Framför dem gick herden. Han tog emot de mest våldsamma vindarna och bröt så stormens raseri.

"Han går framför dem." Kära vänner, nog komma vi att möta stormar även detta år. Var och en, som lyssnat till den gode herdens röst: "följ mig!", och som på allvar vill göra detta, han vet, att det blir storm — storm där inne i det egna hjärtat, storm också ute i världen, där vår kristendom skall prövas, och där vi skola utföra vår gärning i mästarens tjänst. Frukta dock inte, om det än ser hotande, ja, hopplöst ut! Han, den gode herden, är med dig. Håll dig bara riktigt nära intill honom, så skall det gå igenom. Och med frimodighet skola vi även under detta nya år få följa honom in i missionsgärningen.

---

sin station fingo de göra en hel del sällsamma erfarenheter. Guds ord synes ha burit frukt. Flera kommo och bådo om förbön. Bland andra kom en lama och frambar en hattack och bad om förbön. Det är en ny tid nu i Mongoliet. Det gäller för oss, Kristi sändebud, att använda den rätt.

Fröknarna French och Cable äro just här i Kalgan nu. I går hade de ett möte här, varvid de talade om sin resa och sina arbetsmetoder. Det framgick av allt, som de berättade, hur viktigt det är att lämna allt och gå, då Gud kallar. De hade måst lämna sin station, där de hade arbetat under 21 år, för att gå åt nordväst till människor, som aldrig hade hört evangelium. Nu ser det ut, som om alla dörrar i nordväst hålla på att stängas. Kommunisterna ha fastare fäste där än någon tror. — För oss gäller det att vara lydiga och trogna.

Bed i all synnerhet för våra unga pojkar denna vinter! Vi tro, att Gud skall få verka ibland dem. Får Gud riktigt hand om dem, blir säkert ett par av dem goda vittnen för honom.

Tillg. Paul-Georg.

Peiping den 10 nov.

Vår resa hit ned till Kina blev hindrad på så många sätt att jag ett tag trodde, att det ej var Guds vilja att Märta skulle fara. Först kom Joels sjukdom, sedan fick Elsa Bengtsson en förkylning med hög feber. När vi äntligen kom till Kalgan blev vår lilla mongolflicka, Lolgerma, som skulle ner till Peiping för operation, sjuk i vattkoppor. Så måste vi stanna dag efter dag i väntan på, att hon skulle bli bättre. Jag började frukta, att det var smittkoppor, och att Märtas resa skulle ändas i karantän i Kalgan. Som väl var försäkrade dock de båda kalganläkarna, att det endast var vattkoppor fastän ett svårare fall än vanligt. Fru Almblad lovade då att låta en mongolkvinna få komma och sköta lillan hemma hos dem, så att jag skulle få resa ner med Märta.

Sedan har det varit jäktiga dagar här i Peiping. Det är så mycket, som skall ombestyras, när man är här nere en gång om året, att man gnor omkring som piskad för att hinna med allt — besök hos tandläkare, ögonläkare och annan läkare förutom utförandet av tusen och ett ärenden för sig själv och andra. Jag har en hel koffert full med trasiga skor, som skola lagas. Det är dess bättre ej dyrt att få skor lagade i Kina.

För mig var det en oerhörd hjälp att barnen fick vara i Däjen.

närer, sångare och författare ha försökt tolka den för oss. Huru ha vi inte redan såsom barn gripits av bilden av den gode herden, då han söker att rädda sitt förlorade får, som fastnat i törnesnåret, eller då han bär det lilla lammet i sin famn!

Här i vårt land, där fåren inte äro utsatta för några egentliga faror och på många ställen äro omgärdade av stängsel, kommer bilden inte till sin rätt på samma sätt som bland herdefolken.

Från Mongoliet har jag ett par små minnen, som på ett särskilt klart och tydligt sätt för mig tolka de anförda orden.

Jag gästade en dag en välbärgad mongol, som hade en fårhjord på 5 à 600 får. Då fåren kom hem på kvällen, stod jag bredvid fårfållan och såg på, då fårvaktaren släppte in fåren. Han öppnade grinden bara litet på glänt, nog för att släppa in ett å två får i sänder. Så stod han där och som jag trodde räknade in sina får. Då alla voro inne, frågade jag, hur många det var. Han såg helt oförstående på mig och sade: "Det vet jag inte. Jag såg bara efter, om alla voro med hem." "Hur vet du, att alla äro med utan att räkna dem?" frågade jag. "Jag känner igen varje särskilt får" — var hans svar.

Den smutsige, väderbitne och till synes slöe fårvaktaren växte i mina ögon. Han visste inte, hur många fåren voro, men han kände dem allesammans. Jesu ord: "Jag känner mina får", framstodo i en klar belysning genom denna lilla händelse. Han, den gode herden, känner oss. Han vet inte bara om, att han här i vårt land har så och så många, som bekänna hans namn. Han känner igen oss. Han vet allt om oss, han känner våra synder, svagheter och brister, ja, vår ytterliga hjälplöshet, men han vet också om vårt behov och vår längtan. Han hör den svagaste bönesuck. Han, den gode herden, känner oss. Är inte detta en trösterik nyårshälsning? Då vi komma fram till honom med vår fruktan, vårt tvivel, vår modlöshet och oförmåga, hör då hans ord till oss: "Jag känner mina får". "Han för sin hjord i bet såsom en herde, han samlar lammen i sin famn och bär dem i sitt sköte och sakta för han moderfåren fram." Jes. 10:11. Vilka stora och välsignade löften till oss vid det nya årets början! Är du orolig och bävande för vad du kommer att möta, följ herden! Är du svag och färdig att digna, säg det för honom. "Han samlar lammen i sin famn och bär dem."

Där ute på Mongoliets stäpper och öknar äro fåren de mest hjälplösa av alla djur. Hästar, nötkreatur och kameler kunna någorlunda försvara sig mot vargarna och klara sig undan de svåra vinterstormarna och kunna därför lämnas åt sig själva. Fåren däremot äro helt beroende av herden.

Nära vår missionsstation förlorade en herde sina får i en svår snöstorm. Han följde dem så länge krafterna räckte, men då han förfrusit händer och fötter, gick det inte längre. Med knapp nöd räddade han livet. Då stormen lugnade nästa dag, så att man kunde börja söka efter fåren, fann man över ett 70-tal av dem ihjälrivna av vargen.

Flera gånger hörde vi därute om herdar, som fått ge sitt liv för fåren. "En god herde giver sitt liv för fåren."

"Mina får känna mig", säger också Jesus. Dessa ord blevo en gång så levande för mig i Mongoliet. Vid missionsstationen hade vi en liten fårhjord. En dag, då jag var ute och gick, stötte jag på vår fårhjord i ett berg. Fårvaktaren hade satt sig i lä av en sten och somnat, och fåren voro spridda på bergssluttningen. Jag hade nyss på andra sidan berget sett ett par vargar. För att få fåren litet hopsamlade började jag ropa alldeles som jag hört fårvaktarna göra. Emellertid syntes inte det minsta tecken till att fåren brydde sig om mitt ropande. De knappast lyfte på huvudet. Jag ropade ivrigare och försökte samla ihop dem, men det var hopplöst. Vid ljudet av min kallande röst vaknade emellertid fårvaktaren och gav upp ett rop. Det var förunderligt att se, vilken effekt detta hade. Som genom ett trollslag samlade fåren sig i en klunga.

"Fåren följa honom, ty de känna hans röst." Hur är det med oss, vänner? Känna vi igen den gode herdens röst? Umgås vi så nära och så innerligt med Jesus, att vi bli förtrogna med honom? "Ty jag vill lära känna honom och hans uppståndelses kraft och få känna delaktighet i hans lidanden", så talade aposteln Paulus. Är detta vår inställning? Ta vi oss tid att bli stilla och lyssna till hans röst? Hur är det med vårt böneumgänge med honom? Är det inte ofta så, att vi äro så ivriga att själva göra oss hörda, att vi inte ge oss tid att lyssna till honom? Liknelsen om den gode herden vill lära oss att lyssna till Gud, lära oss att giva akt på honom. Ett djupare och innerligare böneliv är vad vi alldeles särskilt behöva i denna tid.

Luther säger i sin förklaring till bönen, att den är hjärtats samtal med Gud. I de stilla stunderna i bön och väntan inför Gud talar han till oss och låter oss få del av sina planer. Då apostlarna i Antiokia fastade och bådo, talade Gud till dem om hednamissionen. Missionen är en gradmätare på församlingens andliga liv. Då kristenheten blev ytlig och förvärldsligad avstannade missionsarbetet. Men då Gud kom med väckelse bland de kristna folken, och det andliga livet fördjupades, började återigen missionsbefallningen att beaktas.

Vi höra ju ibland denna tid omtalas såsom missionens århundrade. Säkert har också Gud under denna tid tagit ut en stor skara ur många folkslag och stammar för sitt rike.

Många finnas dock ännu, som aldrig hört ett ord om frälsningen i Kristus Jesus. Lyssna vi till herdeorsten, så skola vi ännu höra honom säga till oss: "Jag har och andra får, som icke höra till detta fårahus, också dem måste jag draga till mig, och de skola lyssna till min röst." Det är detta dragande han vill tala med oss om i denna arbetsdagens sena timme. Alla tecken tyda ju på, att arbetsdagen nalkas sitt slut. På flera missionsfält synes det, som om möjligheterna till verksamhet för Guds rike skulle stängas. Ännu stå dock missionens dörrar öppna på de flesta fält. Men även där dörrarna stå öppna resa sig dock stora svårigheter i missionens väg. Det är storm, och stormen rasar oftast gentemot Guds verk. Det är en farofull tid vi leva i. Guds ord ger oss inte heller lofte om något bättre här nere, förrän Kristus kommer. Bävande fråga vi kanske: "Hur skola vi kunna göra något för Guds rike nu, då tiden är så ond? Hur skall det gå oss?" — Låt oss blott följa herden. Han lovar oss inte en lugn och behaglig väg att vandra på, inte frihet från lidanden, nöd och sorg. Han lovar oss dock något, som är ännu större. — "Jag är med eder." "Och när han har slappt ut alla sina får, går han framför dem." Jesus är med oss i stormen. Ja, han går framför oss. Ännu en liten bild från herdefolkets liv kanske kan belysa denna sanning.

En fruktansvärd snöstorm rasade. En hel dag hade fåren stått instängda i fållan utan att få någonting att äta. Nästa dag måste de dock drivas ut i stormen för att få något i sina tomma magar. Fårvaktaren drev dem först emot vinden ett gott stycke. Under det att de sedan sakta följde med vinden, försökte de finna litet av det spärsamma, torra gräset. I den starka snöstormen kommo de dock vilse och drevo förbi missionsstationen ett stycke öster om denna. Någon kom med bud: "Fårvaktaren kan inte ensam få hem fåren!" I sällskap med ett par mongoler begav jag mig då ut för att söka hjälpa dem. Då vi gått ett stycke, stötte vi på fårhjorden och dess herde. Här ute i den rytande stormen fick jag se en syn, som på ett synnerligt talande sätt illustrerade de orden: "Han går framför dem, och fåren följa honom". Jag fick se hela fårhjorden hoppackad i en lång, smal, kilformad klunga. I spetsen av fåren gick herden. Sin stora, vida pals höll han ut med händerna åt båda sidorna. Så vände han ryggen mot vinden och såg på sina får. Med huvudena tätt

(Forts. å sid. 6.)

En nyårshälsning.

Till alla Mongolmissionens vänner ville styrelsen vid det nya årets början sända en varm hälsning med tillönskan om *ett av Gud välsignat Gott Nytt År.*

Tack för trofast stöd och samarbete i missionens gärning under det år som gått!

Det är missionsvännernas böner, som bära upp och driva missionsarbetet.

Offergåvorna och de många uppmuntrande hälsningar, som vi fått under året från våra vänner landet runt, bära vittnesbörd om, att mongolerna ha en stor plats i missionsvännernas hjärtan. *Tack, vänner, för trogen bön och offertjänst!*

Över det gångna året därute på vårt fält kunde skrivas: Mycken nöd, mycken nåd! Året har präglats av politisk oro och svår nödtid, men vi ha också börjat skönja ett kraftigare Guds verk bland mongolerna.

Nya arbetare stå nu också villiga att gå ut till Mongoliet. I allt se vi Guds vilja, att vi skola fortsätta att tränga framåt bland okenfolket. Tiden hastar! Låt oss gemensamt under bön till Gud gå in i de gärningar han berett, för att vi skola vandra i dem.

"Jesus sade: *Medan dagen varar, måste vi göra dens gärningar, som har sänt mig; natten kommer, då ingen kan verka.*"

Joh. 9:4.

S. Sundquist,	*Fritz Peterson,*
ordförande	*v. ordförande*
Magnus J—son Hävermark	*Johan Hagner*
sekr.	*Hanna Lindmark*
Margit Stenberg	*Frank Mangs*
kassaförvaltare	*Karin Vitus-Anderson*
Lisa Lodin	*Gertrud Falck*
Joel Lindblom	*Otto Lundberg*

Foto: U. L.

Därutifrån.

Utdrag ur brev.

Kalgan den 30 okt.

Vi kommo hit ned för några dagar sedan. Hatt in Sum-missionärerna komma senare. Joel och Annie stanna nog här i vinter. Hur det skall ordnas med Hatt in Sum vet vi inte, men kanske skall den politiska situationen lösa den frågan för oss. — Olsens foro också ner till Kalgan i sin bil på samma gång som vi. De ämna resa hem till Amerika. Då de höllo på att sälja

---

Forts. fr. s. 4

intill herdens pals trängde sig fyra, fem får intill honom. I lä av dessa slöto sedan andra upp, tätt packade undan för undan. Framför dem gick herden. Han tog emot de mest våldsamma vindarna och bröt så stormens raseri.

"Han går framför dem." Kära vänner, nog komma vi att möta stormar även detta år. Var och en, som lyssnat till den gode herdens röst: "följ mig!", och som på allvar vill göra detta, han vet, att det blir storm — storm där inne i det egna hjärtat, storm också ute i världen, där vår kristendom skall prövas, och där vi skola utföra vår gärning i mästarens tjänst. Frukta dock inte, om det än ser hotande, ja, hopplöst ut! Han, den gode herden, är med dig. Håll dig bara riktigt nära intill honom, så skall det gå igenom. Och med frimodighet skola vi även under detta nya år få följa honom in i missionsgärningen.

---

sin station fingo de göra en hel del sällsamma erfarenheter. Guds ord synes ha burit frukt. Flera kommo och bådo om förbön. Bland andra kom en lama och frambar en hattack och bad om förbön. Det är en ny tid nu i Mongoliet. Det gäller för oss, Kristi sändebud, att använda den rätt.

Fröknarna French och Cable äro just här i Kalgan nu. I går hade de ett möte här, varvid de talade om sin resa och sina arbetsmetoder. Det framgick av allt, som de berättade, hur viktigt det är att lämna allt och gå, då Gud kallar. De hade måst lämna sin station, där de hade arbetat under 21 år, för att gå åt nordväst till människor, som aldrig hade hört evangelium. Nu ser det ut, som om alla dörrar i nordväst hålla på att stängas. Kommunisterna ha fastare fäste där än någon tror. — För oss gäller det att vara lydiga och trogna.

Bed i all synnerhet för våra unga pojkar denna vinter! Vi tro, att Gud skall få verka ibland dem. Får Gud riktigt hand om dem, blir säkert ett par av dem goda vittnen för honom.

Tillg. Paul-Georg.

Peiping den 10 nov.

Vår resa hit ned till Kina blev hindrad på så många sätt att jag ett tag trodde, att det ej var Guds vilja att Märta skulle fara. Först kom Joels sjukdom, sedan fick Elsa Bengtsson en förkylning med hög feber. När vi äntligen kom till Kalgan blev vår lilla mongolflicka, Lolgerma, som skulle ner till Peiping för operation, sjuk i vattkoppor. Så måste vi stanna dag efter dag i väntan på, att hon skulle bli bättre. Jag började frukta, att det var smittkoppor, och att Märtas resa skulle ändas i karantän i Kalgan. Som väl var försäkrade dock de båda kalganläkarna, att det endast var vattkoppor fastän ett svårare fall än vanligt. Fru Almblad lovade då att låta en mongolkvinna få komma och sköta lillan hemma hos dem, så att jag skulle få resa ner med Märta.

Sedan har det varit jäktiga dagar här i Peiping. Det är så mycket, som skall ombestyras, när man är här nere en gång om året, att man gnor omkring som piskad för att hinna med allt — besök hos tandläkare, ögonläkare och annan läkare förutom utförandet av tusen och ett ärenden för sig själv och andra. Jag har en hel koffert full med trasiga skor, som skola lagas. Det är dess bättre ej dyrt att få skor lagade i Kina.

För mig var det en oerhörd hjälp att barnen fick vara i Däjen.

Hur allt skall bli i vinter, vet jag ej. Joel är klen och kan antagligen inte vara i Mongoliet i vinter. Och ensam kan Vivan inte vara i Hatt in Sum. Vi få dock lämna bekymren och ej oroa oss allt för mycket. Vem vet, kanske ingen av oss kan vara däruppe i vinter. Skulle det bli alltför oroligt, få vi väl draga oss så långt österut som möjligt.

Det är förunderligt, vilken trygghet, som vissheten att allt ligger i Guds hand, förmår skänka under allt!

Tillg. Elsa S.

— — —

Peiping d. 17 nov.

Sedan jag sist skrev, ha vi alla upplevt en stor sorg, i det att Karl Olsen lämnat oss . . . Vi hade sällskap hit på resan till Kalgan. De ville köra sakta för att riktigt få taga farväl av Mongoliet — detta land, som så fångar hela ens väsen. De voro vemodiga. Så kom han bara hit, innan han blev sjuk och dog. — Hans hustru är fortfarande i karantän. Jag har aldrig sett en människa med så stor tro. Hon har bara ett öga, som är mycket dåligt. Men trots allt, trots den oerhörda saknaden, kan jag säga, att hon är glad. Det var ett härligt dödsläger.

— Margith har haft en svår tid, men är nu bättre.

Kära hälsningar!

Paul-Georg.

Peking den 17.11.

Innan vi lämnade Mongoliet hade mongolerna anordnat en avskedsfest för Annie, som på samma gång blev en glädje- och tacksägelsefest för Joels tillfrisknande. Tal höllos, en bonad överlämnades, och så bjödo mongolerna på te och helkokt får. Mä-nåjen, en av våra vänner bland hövdingarna, kom också för att säga farväl och överlämna en bonad av siden.

Följande dag lämnade vi Hatt in Sum på morgonen. Det var en stor skara mongoler, som samlades omkring bilen för att säga farväl. Tårarna runno utför mångas kinder. Innan bilen satte sig i gång stämde barnen med sin lärarinna upp sången: "Gud tager vård om dig", o. s. v. Men det var inte så lätt att sjunga för gråtens skull . . . Så bar det iväg, och snart sågo vi inte skymten av Hatt in Sum och mongolerna.

— Margith blev plötsligt sjuk i Däjen. Hade vi rest, som vi

först tänkt, så hade varken vår eller Larssons bil varit i Mongoliet då. Hur Margith då skulle kommit ned för att få den läkarhjälp hon behövde, vet jag inte. Hur underbart leder inte Gud allt för de sina! Nu är Margith bättre, och vi tacka Gud, som sparat både hennes och Joels liv för arbetet bland mongolerna. — Så äro vi då alla nere i Kina, men vi hoppas, att vi inte skola behöva stanna allt för länge.

Rakel och Åtthan. Foto: J. I.

Joel kommer antagligen att stanna i Kalgan, där han tänker arbeta med revideringen. Om inte missionär Gunzels (tillhörande amerikanska Alliansmissionen), komma med upp till Hatt in Sum, ha Folke och Margith lovat att komma, men nog förstår jag, att det kommer att bli svårt för dem att lämna mongolerna i Däjen och det lilla hemmet där. Men jag skulle inte som flera andra kunna vara ensam på en station. Jag tror, att Gud även i detta skall leda allt till det bästa.

— Den lilla minsta av Ultjis barn, som bara var en månad, när Jimmo dog, har Barnavännen tagit hem till sig.

Jag sänder med ett foto av de lada flickorna, Åtthan och Ra-

kel, som döptes i somras. Atthan går fortfarande i bibelskolan i Kalgan tillsammans med en annan mongolflicka. Deras lärarinna har sagt, att dessa flickor äro riktiga bönesjälar. De bedja för sitt land och folk. Kom ihåg dem och Borgol, Ultjis pojke, som också går i bibelskolan, i bön att Gud måtte få göra dem till frimodiga vittnen för honom bland deras eget folk. Må Gud få fostra och bevara dem och alla, som vilja följa och tjäna honom, att de må kunna bliva ståndaktiga, om lidande och förföljelse skulle komma.

Vivan.

— —

Peiping d. 20 nov.

Bara en liten hälsning!

Det är ett stort Guds under, att Joel blivit så duktig som han är, men krafter har han ännu inga. Hoppas att den vila vi kunna få härnere skall göra honom och oss alla gott. Både Vivan och jag äro uttröttade efter de prövande veckorna under Joels sjukdom. — Min hemresa får anstå ännu så länge.

Just i dag kom Elsa S. från Shanghai. Det var svårt att lämna Märta, men Gud gav kraft åt Elsa även nu.

Det är ovanligt blitt och vackert väder här, fast vintern nu gjort sitt intåg.

Varm hälsning.

Annie.

Kalgan d. 28 nov.

Det är underligt. Hur ödsligt och tungt det än kan bli i Mongoliet, "lidandets land", så hinner man knappast lämna det bakom sig, förr än man längtar dit igen. Vi ha varit nere i fem veckor nu, och vi ha fruktat, att vi kanske inte skulle få komma upp igen på länge, ty kriget har ju börjat, men i dag ha vi fått våra pass stämplade och i övermorgon få vi fara. När vi komma till Changpeh ha vi mongoliska pass, som vi fått av myndigheterna där och som berättiga oss att fortsätta inåt eller uppåt vidderna, dit inte många utlänningar numera få tillåtelse att fara. Jag är så tacksam, att Gud lett det så för oss. Ännu en gång få vi gå in i tjänsten däruppe. Jag ville göra det med större hängivenhet och trohet, mer helhjärtat, men det går inte

i egen kraft, och det låter sig göra endast i den mån man dagligen på nytt inför Guds ansikte upplever, att det är nåd att få vara härute. Det händer annars, att tjänsten kan bli en börda och förmånen ett krav, och det är då man tycker, att man inte orkar längre.

I går stod det i tidningarna, att Batto Halgan efter en hård strid hade tagits av kineserna. Missionär Gunzel hade sina tre mongoltält med möbler och en hel del saker kvar där. Antagligen har detta allt gått till spillo. De hade gjort i ordning ett litet hem på en ny plats, men där kunna de inte heller vara, ty den är belägen mitt i stridslinjen.

Det är synd om mongolerna. Förra vintern fingo de lida för den hårda vinterns skull. I år måste de våndas under krigets fasor. Det lär vara flera hundra döda och sårade, men om det enbart är mongoler eller om mandschusoldater också äro inräknade veta vi inte.

— Det blir tomt efter Olsens i Mongoliet! De brukade komma över till oss allt emellanåt. Då hade de alltid cittra och fiol med, och så hade vi sångaftnar tillsammans, fast det mest var de, som stodo för underhållningen. Alltid hade de något att ge till glädje och uppmuntran.

— — I dag ha vi hållit på med de sista förberedelserna för lastning av kärrorna. I morgon är det första advent, och snart är det jul. För oss, som ha julglädjen inom oss, blir det jul, var och under vilka förhållanden vi än få fira den.

Emmanuel — Gud med oss! I den vissheten gå vi nu upp till Mongoliet, och då är det tryggt.

— — *Elsa B.*

Kvinnornas internationella bönedag, som sedan många år samlat kvinnor över hela jorden första fredagen i fastan, infaller i år den 12 februari.

Också i Sverige ha under senare år på flera håll missions- och bönemöten anordnats denna dag. Glädjande vore, om deltagandet i år kunde bliva större än hittills. Utformningen av mötet bestämmes lämpligen för varje plats. Huvudordet för detta är Matt. 16: 16: *"Du är Kristus, den levande Gudens son."*

I Stockholm anordnar Svenska Missionsrådets Kvinnokommitté möte å Evangeliska Brödraförsamlingens lokal, Sveavägen 34—36 fredagen den 12. februari 1937 kl. 7:30 e. m.

Frideborg Svensson.

Rut Larsson.

Nya missionsarbetare.

Med stor glädje och tacksamhet få vi meddela våra vänner att Svenska Mongolmissionens styrelse antagit två nya missionärskandidater, nämligen fröken Frideborg Svensson samt sjuksköterskan syster Rut Larsson. Fröken Svensson genomgår för närvarande en sjukvårdskurs vid lasarettet i Landskrona och skall senare för vidare utbildning tillbringa en tid i England. Det är meningen, att syster Rut redan i början av året skall resa till London för att där fullfölja sin missionärsutbildning.

Här nedan lämnas meddelanden från de båda missionärskandidaternas barndoms- och ungdomstid. Vårt varma hopp är, att mongolmissionens vänner vilja taga dem in i sina hjärtan och omsluta dem med kärlekens böner, att de må beredas till att bliva bärare av frälsningens välsignelser till det folk, till vilket Gud i sin stora nåd har kallat dem.

— — —

Fröken Frideborg Svensson — syster till Svenska Mongolmissionens missionär Paul-Georg Svensson — föddes år 1911 i Gryttinge i Malmöhus län. Hennes föräldrar äro varmt troende. Redan mycket tidigt lärde sig den lilla älska den stora Barnavännen, och ett innerligt förhållande rådde mellan Honom och det

lilla barnet. I söndagsskolan fick hon höra talas om hednafolkens nöd. Tanken härpå smärtade och oroade hennes barnahjärta. När hon någon gång hade en slant att lägga i negersparbössan, jublade hon av fröjd och otaliga voro de ting, som hon trodde pengarna i sparbössan skulle kunna åstadkomma bland hednabarnen.

Efter konfirmationen kom en tid, då det lyckliga barnaförhållandet till Herren Jesus stördes. Genom kamraters inflytande miste den unga flickan sin barnatro och gled bort från Gud. En tid av djup inre oro och nöd följde. Snart sökte hon förtvivlad att återfinna den förlorade friden med Gud utan att finna den. I detta tillstånd fick hon under en bibelkurs år 1929 för första gången se sig själv som en förlorad syndare. Och där vid Jesu kors upplevde hon på ett allt förvandlande, genomgripande sätt frälsningens under.

Året därpå mottog hon vid ett besök, som fru Signe Johansson och fröken Miriam Wideberg gjorde i föräldrahemmet, ett oförglömmeligt intryck av nöden i Mongoliet, och en kort tid därefter fick hon under ett missionsföredrag av pastor Hagner mottaga sitt livs heliga kallelse till tjänsten i Mongoliet. Efter ett par veckors hård kamp var hon villig att gå Guds väg. Men ännu skulle det beslutet komma att kosta mången het strid, mycken slitning och vånda. Genom sitt milda, oändliga tålamod har Herren Jesus dock vunnit seger, och kallelsens nåd lyser nu med en djup och stilla glans i ett hjärta, som åstundar att vila i hans vilja och stilla vänta efter hans ledning.

— — —

Fröken Rut Larsson är född år 1907 i Nordero församling i Jämtlands län. Hennes hem är ett missionshem, där predikanter och missionärer alltid varit välkomna gäster. Vid tjugo års ålder bevistade hon en kurs vid E. F. S:s bibelinstitut vid Södertälje. Där genomgick hon en andlig kris, varvid föräldrarnas tro, som hon allt ditintills levat på, blev ersatt av en personlig levande tro på Gud. Från den tiden blev allt nytt. Det syntes henne nu, som om hon varit blind och med ens blivit seende. Det var en underbar, ljuvlig tid. Men snart väcktes i hennes inre ett djupt deltagande med dem, som kommo i hennes väg, som levde främmande för Gud. Hon kom i sådan nöd för deras skull, att hon kände sig villig att lägga sig ned till att trampas på, om blott någon enda därigenom skulle kunna räddas.

Hon började snart jämte en kamrat en söndagsskola och tog del i verksamheten bland ungdom.

Genom Miriam Wadelsvig fick även Rut Larsson höra talas om Mongoliet, och då den förra reste ut som mongolmissionär vaknade hos henne intresset för denna mission. Då fröken Wideberg blev sjuk och måste resa hem, kom tanken: Tänk, om jag kanske kan få gå ut i hennes ställe!

År 1932 sökte och vann hon intrade vid Östersunds centrallasaretts sjukskoterskeskola, där hon genomgick en treårig kurs. Senare har hon även genomgått en särskild kurs i sinnessjukvård, varefter hon haft anställning som assistentskoterska vid Östersunds lasarett.

Tanken på missionen lämnade henne emellertid icke under denna tid utan trängde sig allt maktigare fram och fordrade en avgörelse. Det blev kamp och tårar, men hennes moders regel: "Guds vilja först"! segrade även i hennes liv, och hon sände in sin ansökan till Svenska Mongolmissionen.

— — —

I detta sammanhang vilja vi ock nämna, att vissa utsikter föreligga för att missionsintresserade inom en viss yrkesgrupp komma att åtaga sig syster Rut Larssons underhåll, alltså på liknande sätt som våra vänner bland de resande köpmännen — R. K. K. F. — svara för underhållet till fru Elsa Skallsjö. Att Gud må leda det därhän är vår livliga önskan, ej i första hand med hänsyn till vår ekonomi utan fastmera emedan syster Rut därmed skulle få en speciell grupp förebedjare för sin gärning, vilket ju ej nog kan uppskattas.

— — —

Må Guds rika välsignelse vila över dessa båda, som nu förbereda sig till den tjänst, vartill de kallats! Och må genom mångas levande, verksamma förbön deras utbildningtid i största möjliga mån göras fruktbringande för arbetet bland mongolerna!

De yngsta skolbarnen. Foto: A. M.

Litet om skolarbetet.

Av *Elsa Bengtsson*

Länge har jag tänkt skriva och berätta något om skolarbetet under det gångna arbetsåret, men en lång räcka av händelser har gjort, att det tilltänkta brevet förblivit oskrivit.

Då vi började skolan förra hösten hade vi 22 barn, tolv i de lägre klasserna och tio uppdelade på klasserna IV och V. Djikdjab var lärare för de små och Hotjurunga för de stora. Själv undervisade jag i en del ämnen bland de stora, och med de små hade jag kristendom, räkning, teckning och sång. Hotjurunga undervisade i mongoliska och kinesiska språken, dessutom i Kinas geografi. Geografiundervisningen måste jag dock senare övertaga. Vi ha ju inga läroböcker, och barnen måste lära sig Asiens övriga länder genom kartritning, och läraren ansåg sig ej kunna undervisa dem i detta. Mina andra ämnen voro: kristendom, räkning, naturlära och allmän historia — de två senare ämnena också utan läroböcker och med en lärarinna, som inte kan skriva mongoliska, så barnen fingo anlita sitt goda minne. Och det gick över förväntan bra. Dessutom hade jag teckning, sång och engelska.

I maj månad måste Hotjurunga lämna oss. Han blev sänd till radiostationen i Batto Halga. Där fick han nätt och jämt

dag. Genom sjukdomen mellan hela familjen blev utan. Det är verkligen vårt öder att mongolerna på många sätt. Dickerjab fick nu svensken Höjeurungas ämnen med de stora barnen. Jag mår bra var glad över det förrrhållandet. Det blev en välsignelse för honom själv och det märktes, att han vinne till sin invärtes människa.

Frampå våren minskades barnantalet, så att det var bara 16, som voro med om examen. Vi hade trott, att det skulle bli ännu färre barn, ty vi hade fått en skrivelse, som kallade alla de stora pojkarna till regeringens skola i Changpeh. De skulle vara fär. dee berv, och de äro ännu kvar.

I år blir det tre klasser bland de stora barnen. I sjätte och sista klassen gå missionens egna tre, stora pojkar — Enke Bil. leks systerson Dortjeserung och bröderna Tommen Jirgal och Jichtega. Om Gud i sin nåd låter oss ha dem kvar, borde det göras något för dem, så att de kunde bliva till nytta i missionens tjänst.

De små, som började skolan just då jag kom till Goltjaggan, bilda en tredje klass. Jag glädes mig åt att få följa dem i deras utveckling några år framåt.

Det är några familjer från byarna här omkring, som bett att få sända sina barn till vår skola, och det äro vi glada åt, men annars är det, som hade jag förlorat hoppet för någon missionens skolverksamhet bland pojkar. Regeringen kallar dem till sina skolor, och vi ha ingen annan råd än att lämna dem. Sådana äro förhållandena nu. Dock — ännu ha vi alla våra barn kvar, och vi tacka Gud för de år, som det varit oss förunnat att ha hand om dem. Våra stora pojkar äro i brytningsåldern, och många olika tankar och böjelser brottas inom dem. Endast Guds helige Ande kan övertyga dem om deras enda djupa och verkliga livsbehov — deras själars frälsning. De veta en hel del om Gud, men det är upplevelsen, som fattas. De behöva uppleva Gud. A, vad jag längtar efter, att Gud finge komma ibland oss denna vinter och uttaga dessa våra unga pojkar för sin räkning! Sker inte detta, tycker jag, att arbetet har varit förgäves. Men det är Guds vilja, att det skall ske. Måtte jag och ni alla få nåd att "stå dem bi med vår förbön". Det är den de behöva.

Detta var något av själva ytterkorturerna från vårt skolarbete. Det är också det enda, som vi veta något om. Vad som skett av förändring i själarnas inre värld, det vet endast En.

Dåjen den 25 aug. 1936.

Tack- och böneämnen.

Mycket i breven därutöfrån manar såväl till tack som till bön.

Låt oss tacka för Guds nådefulla hjälp under Margit M ssbergs och Joel Eriksson sjukdom och för deras återvunna hälsa.

Låt oss tacka för att vägen öppnats för våra missionärer att återvända till Mongoliet. Och låt oss bedja om nya välsignelser i arbetet under den tid, som ligger framför, samt om Guds trofasta, bevarande hand över alla de våra under de svårigheter, som nu råda där ute.

Låt oss också tacka för den tjänst bland mongolerna, som det norska missionärsparet Olsens fått utföra samt bedja för den efterlämnade makan.

Må vi tacka för våra båda missionärskandidater och bedja om, att Gud rikligen må välsigna den tid av förberedelse, som nu ligger framför dem.

Må vi inte heller glömma våra hemmavarande missionärer. Syster Dagny Hansen har en längre tid varit klen och är ännu ej stark. Låt oss bedja, att hon snart må bli frisk och få återvända till Mongoliet. Låt oss även ihågkomma missionär Marthinssons, som strax före jul återkommo från en tids vistelse i England. De hoppas att frampå våren kunna resa ut till missionsfältet.

— Ett stort böneämne är också vår tidning. Låt oss bedja, att den alltmer måtte få bli till välsignelse för den missionsuppgift den vill tjäna. Att tidningen även under det nya året må vinna ökad spridning är också ett mycket allvarligt och trängande böneämne.

Till sist må vi tacka för att Gud i sin stora, förundertiga nåd så sett till missionens ekonomiska behov, att de blivit fyllda och intet har fattats oss.

"Tacken Herren på harpa, lovsjungen honom till tiosträngad psaltare. Sjungen honom en ny sång, spelen skönt med jubelklang! — Se, Herrens öga är vänt till dem som frukta honom, till dem som hoppas på hans nåd. I honom glädes sig vårt hjärta, vi förtrösta på hans heliga namn.

Din nåd, Herre, vare över oss, såsom vi hoppas på dig."

Ps. 33: 2. 3. 18. 21. 22.

Ljusglimtar från Mongoliet.

Ljusglimtar från Mongoliet utkommer även år 1937 varje månad med samma program som hittills.

Tidningen rekvireras endast genom Svenska Mongolmissionens expedition, Brunnsg. 4, 3 tr., Stockholm. Priset är kr. 2. Avgiften mottages även i frimärken.

Mot första numret av tidningen följde en prenumerationsblankett, där också i likhet med föregående år plats är beredd för en extra gåva till missionen att insändas tillsyn med prenumerationen.

Skriv namn och adress tydligt å denna blankett!

Angående prenumerationen bedja vi att få lägga följande två särskilda önskemål på alla våra vänners hjärtan:

1. Må envar av våra förutvarande prenumeranter och vänner understöda vårt arbete *genom att själv i god tid förnya prenumerationen*. Vid uppskov blir saken lätt bortglömd. Prenumerera på tidn. för 1937 i god tid!

2. Hjälp oss att vinna nya prenumeranter på tidn.!

Det är av en mycket stor vikt för vår mission att tidningen även under detta år vinner ökad spridning och fåtillträde i nya hem!

Om varje vän till mongolmissionen sökte vinna *en ny prenumerant* på tidningen, skulle resultatet bli en kraftig framryckning i hela vår mission. Genom tidningen förmedlas kunskap om kampen för Guds rikes utbredande bland ett av jordens mest försummade folk. Varje nyvunnen prenumerant, som förut stått främmande för detta missionsfält, manas därigenom att också här söka avbetala vår stora skuld till de fattiga därute.

Sök därför under bön att vinna någon ny prenumerant på tidningen! Du vet ej, vad resultat av denna din gärning kan bliva. Måhända vinner du därigenom en förebedjare, som i det fördolda får göra insatser av oberäknelig räckvidd för verket bland detta folk. Måhända skall Gud därigenom få kalla fram en arbetare, som får utföra ett livsverk till välsignelse för många tusende av stäppens folk. Det är omöjligt att beräkna vad följderna kunna

[illegible] om du under bön till Herren om [illegible] vill ej nya hem. Bed om att du här måtte kunna gora en insats.

— Till alla dem, som vi hoppas vinna nyfikna till att samla prenumeranter, meddelas att vart 6:te ex. av tidn. hädanefter såsom hittills gives gratis.

Den som samlar nya nya prenumeranter får dessutom gratis den värdefulla, synnerligen intressanta boken Fran [illegible] av prof. Hallesby. Pris häft. kr. 3.

Skulle någon såsom premiebok i dess ställe vilja ha någon av böckerna: Bland Herdar och Ryttare i Mongoliet av Magnus Björklund, Stäppens Folk av Sv. Mongolmissionens missionärer eller I Tempel och Mongoltält av Johan Hagner sändes denna på begäran.

"Medan dagen varar måste vi verka Guds verk. Natten kommer, då ingen kan verka."

Vördsamt

Redaktionen för Ljusglimtar från Mongoliet.

Redovisning av medel insamlade till nödlidande i Mongoliet.

A. L-l. Sälte 10:—; A. E-n. Vädöbacka 5:—; I. B-m. Ange 15:—; J. J-n. Karlshamn 10:—; F-M-g. Borås 5:—; A. B-t Malmköping 5:—; Almquist gen. A. J. Ange 5:—; Mongolvän. 5:—; A. J. Träkt gn L. S. 10:—; "Till en vän", 10:—; M. W-d. Karlsby 2:—; Ondämnd 5:—; Ondämnd 10:—; E. M-m. Göteborg. 5:—; Rut, Inga-Lisa, Ester Birgit, Sonja, Maj-Britt, Solvej 14:—; H. L-n Hov 5:—; Missionsvän Åsbyn 50:—; M. C-r Limhamn 10:—; E. S-n. Stockholm 10:—; S. F. 10:—; N. B-k. Vadstena 5:—; Två vänner i Filipstad 10:—; A. A-n. Lidköping 5:—; M. F-t. Stockholm 5:—; L. J-n Karlskrona 10:—; H. P-n. Malmö 50:—; L-C-m Billeholms gr. 5:—; N. G-th. Tranebergs 50:—; A. A-n. Göteborg 5:—; I. L-m Göteborg 15:—; J. N-n. Sunne 30:—; S. S-n. Töre 10:—; E. L. Uppsala 10:—; Vänner till Mongolmissionen, Mariestad gm. M. S. 22:16; A. o. M. B. Münsterås 7:—; A. L-t. Kustinge 10:—; Herrångskretsens syförening gm. H. N. Älvsjö. 25:—; Insamlat vid E. B-s 75-årsdag gm. P. S. Asklanda 63:85; Mongolvänner i Katrineholm gn H. N. 20:—; I. N. Karlstad 10:—; Ondämnd 20:—; E. K-n Malångsholm 10:—; Mongolvänner i Örkelljunga gn. H. S. 40:—; O. E. Alingsås 5:—; H. S. Skövde 10:—; E. O. Skövde 30:—; A. J. Skövde 10:—; L. J. Skövde 5:—; J. J.H.M. Hälsingborg till E. Skellsjö station 100:—;